

JEANETTE BERGENSTAV

SYNTIUHRIT

JENNIFER SUNDIN -SARJA

Häikäilemätön, yksi
vuoden parhaista
dekkareista.

– *Kapprakt*

JEANETTE
BERGENSTAV
SYNTIUHRIT

Ruotsin kielestä suomentanut Hanni Salovaara

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuperäisteos: *Syndoffer*

© Jeanette Bergenstav, first published by Norstedts, Sweden, in 2021.

Published by agreement with Norstedts Agency.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2023

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Hanni Salovaara

Kansi: Justine Florio / Taittopalvelu Yliveto Oy

Kannen kuvat: iStock, Shutterstock ja Unsplash (Siora photography)

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-631-1

Painettu EU:ssa

Patrikille. Olet minun partner in crime.

LUKU 1

TEHTÄVÄ OLISI YKSINKERTAINEN. Pelkkää rutiinia. Piti vain jättää laukku ravintolaan, vastaanottaa paketti ja ajaa suoraa päätä takaisin Göteborgiin. Silti Caamir epäröi. Jokin tuntui olevan pielesä, mutta hän ei osannut sanoa mikä. Hän silmäili sateen kastelemaa asfalttia Möllenvångatanilla, minne oli juuri taskupysäköinyt tummansinisen Audin, jonka rekisterikilvet oli vaihdettu.

Hän oli tehnyt sen monta kertaa aiemminkin. Mutta nyt se tuntui paskalta. Hän oli luvannut itselleen ja Mylle, ettei enää tekisi niin, mutta tässä hän nyt istui puristamassa rattia sormet puuksissa.

Oikeastaan hän oli oikealla tiellä. Oli tosi hauskaa auttaa koulun kakaroita, ja hänellä oli mahdollisuus saada vakituinen työ. Tosin oli hiton epävarmaa, voiko siihen rehtorinarttuun luottaa. Vaikka hän puhuisi kuinka hyvää ruotsia tahansa ja tekisi paljon ylitöitä, hän oli pelkkä mutiainen Biskopsgårdenista.

Joten toistaiseksi heidän oli pärjättävä niillä vähäisillä lanteilla, jotka hän sai työharjoittelusta, sekä Myn opintotuella. Oli sairaa huono ajoitus hankkia lapsi nyt. Kuitenkaan hän ja My eivät olleet epäröineet hetkeäkään, kun olivat nähneet sinisen plussan raskaustikussa. He olivat vain halanneet toisiaan lujaa ja pitkään. Sitten Caamir oli kohottanut Myn paitaa ja suudellut tämän vatsan jokaista neliösenttiä. My oli kikattanut ja hyväillyt Caamirin hiuksia. Ja kuiskannut, että heistä tulisi maailman onnellisin perhe.

Syy miksi Caamir ylipäänsä oli täällä, aivan hermona jollakin Malmön kadulla, jossa hän ei ollut koskaan aikaisemmin käynyt, kiteytyi yhteen sanaan. Vuokraennakko. Mihin tahansa pieneen nuhjuiseen yksioon missä tahansa kerrostaloslummissa vaadittiin vuokraennakko, jota hänellä ja Myllä ei ollut mitään saumaa raapia kokoon lähitulevaisuudessa. Ja kaupungin vuokra-asuntojono oli vitsi. Jokaista vuokra-asuntoa haki noin 432 tyyppiä, ja tuskinpa heitä kahta valittaisiin suurten tulojen ja hienojen työurien perusteella. Niinpä hän istui jälleen varastetussa autossa hiki virraten selkäpiitään pitkin, vaikka marraskuun kylmyys levisi nopeasti auton sisään. Oli vain hyväksyttävä tilanne ja rukoiltava, ettei My saisi koskaan tietää.

Caamir tiesi, että hänen oli näytettävä täysin coolilta, joten hän nojautui taaksepäin penkillä ja hengitti pari kertaa syvään. Kaikki sujui hyvin. Kunhan hän vain hoitaisi tämän viimeisen keikan. Hän otti takataskustaan lompakon. Kuva heidän ensimmäisestä ultrastaan oli jo aivan kulunut. Hän siveli varovasti etusormellaan valkoisia ääriviivoja kaiken mustan keskellä. Vatsassa kihelmöi aivan kuin hän olisi rakastunut. He olivat lukeneet eilen, että sikiö oli nyt päärynän kokoinen ja sen liikkeet voisi pian tuntea. Hän yritti kuvitella, millaista olisi tuntea pienen tyttärensä potku kättään vasten – hän oli varma, että lapsi oli tyttö. Sitä oli vaikea tajuta. Se tuntui epätodelliselta. Melkein liian hyvältä ollakseen totta.

Kirkkaankeltaiseen sadetakkiin pukeutunut vanhempi nainen kiiruhti tien toisella puolella jalkakäytävällä lastenvaunuja työntäen. Caamir yritti nähdä vilauksen lapsesta, mutta sadesuoja peitti vaunut niin, että sen alta pilkistivät vain heijastimilla varustetut sadelapaset. Caamir hymyili hieman. Ehkä ensi vuonna myös hänen äitinsä työntäisi tuolla tavalla ensimmäistä lapsenlastaan vaunuissa.

Rähjäinen kissa kyyristeli aivan roskasäiliön vieressä, ja Caamir kuvitteli hetken, että heidän katseensa kohtasivat. Selviytyjä, hän ajatteli. Sellainen, joka joutuu pärjäämään parhaansa mukaan riippumatta siitä, kuinka kehnot kortit oli saanut. Kuten minä.

Hän painoi ultran kuvan kevyesti huuliaan vasten. ”Sinun tähtesi”, hän sanoi päättävällä äänellä ja ujutti kuvan varovasti lompakkoonsa. Sitten hän suoristautui ja veti kiinni mustan nahkatakkinsa vetoketjun.

Hän kurottui ottamaan urheilukassin, jonka hän oli paiskannut lattialle matkustajanpuoleisen istuimen eteen. Kassi näytti sopivan kuluneelta, ja siinä oli urheiluliikeketjun logo. Aivan kuin se ei sisältäisi mitään tärkeämpää kuin sisään ajetut lenkkarit ja hikiset treenivaatteet.

Kolea tuuli ja sadepisarat viilensivät tehokkaasti hänen jännityksestä kuumenneet poskensa. Caamir tähyili lounasravintolaa kadun toisella puolella, missä luovutuksen oli määrä tapahtua. Tuuli oli kaatanut kumoon roskakorin ruskean ulko-oven eteen ja vieritti kolapurkkia edestakaisin. Hän kysyisi, mitä päivän liharuoka sisälsi. Jos vastaus kuuluisi, että päivän ruoka oli loppunut, mutta kelpaisiko lihapata, hänen tarvitsisi vain jättää urheilukassi viereiselle tuolille ja ottaa sanomalehteen käärittö paketti.

Caamir väisti miestä, jonka takki lepatti tuulessa. Kaikilla ulkona olijoilla oli kiire. Kiire kotiin, kiire sisään, kiire jonnekin muualle. Hän itsekin oli nyt kiiruhtamassa askeliaan, kun hän tunsi jotain jaloissaan. Hänen farkkujaan vasten kiehnäsi sama harmaaraitainen kissa. Se naukui kovaa, ja vaikkei hän ollut mikään varsinainen kissojen ystävä, hän kumartui silittämään sen märkää turkkia. ”Hei vaan”, hän sanoi pehmeällä äänellä. Kissa alkoi heti kehrätä äänekkäästi.

Hän oli juuri suoristamassa selkäänsä, kun liike vinosti takana olevassa autossa sai hänet jähmettymään. Auto oli Volvo XC70,

ja sen ikkunat olivat huurussa. Joku oli pyyhkinyt hieman sivuikkunaa, ja hän oli näkevinään kaksi hahmoa auton sisällä. Kaikki Caamirin hälytyskellot alkoivat soida. Kyttiä!

Hän pakottautui jäämään hetkeksi paikoilleen taputtelemaan kisasaa ennen kuin jatkoi kulkuaan jalkakäytävällä. Hänen oli käytettävä koko tahdonvoimansa, ettei olisi vain syöksynyt eteenpäin, hypännyt ensimmäiseen taksiin ja häipynyt sieltä helvettiin. Sen sijaan hän käveli niin rauhallisin askelin kuin pystyi kohti kuntosalia, jonka hän oli huomannut sadan metrin päässä. Hän pakottautui olemaan katsomatta taakseen tai villkaisematta vasemmalle lounasruokalan suuntaan. Ja äkkiä helvetti oli irti.

Kolme autoa tuli kovaa vauhtia. Ne jarruttivat renkaat ulvoen ravintolan eteen, ja ulos syöksyi mustiin pukeutuneita poliiseja, joilla oli luotiliivit, kypärät ja esiin vedetyt aseet. Caamirin jalat tutisivat, ja hän yritti vain keskittyä sinivalkoiseen kuntosalin kylttiin, jota lähestyi askel askelelta. Kuusikymmentä metriä. Viisikymmentä metriä. Neljäkymmentä...

Kuului kovaäänisiä huutoja, ikkunaruutu särkyi, ja sitten matala miesääni huusi käskyjä. Caamir laski hiljaa askeliaan, jottei joutuisi pakokauhun valtaan. Katse kääntyi vääjäämättä ravintolan kaaokseen kadun toisella puolella. Kyseessä ei ollut mikään pieni isku. "Riskitön rutiinitehtävä, *my ass...*", Caamir mutisi ja tarttui vihdoin kuntosalin ovenkahvaan.

Sydän jätti lyönnin väliin, kun ovi olikin lukossa. Hän nykäisi kovempaa, mutta mitään ei tapahtunut. Hänen korvissaan suhisi, ja maailma ikään kuin surkastui ja kaatui hänen päälleen. Pian hän jäisi kiinni. Muutaman sekunnin kuluttua hän makaisi maahan painettuna poliisin polvi selässään ja kädet raudoissa. Epätoivoinen viimeinen nykäisy sai oven avautumaan. Hän oli vain yrittänyt avata sen väärään suuntaan. Caamir pystyi jälleen hengittämään ja astui sisään. Testosteronin kyllästämän hien tunkkainen

haju ei ollut koskaan ollut yhtä tervetullut. Hänen jalkansa tuskin kantoivat, ja hän nojasi vastaanottotiskiini ja odotti, että kassan tyttö lopettaisi tekokynsiensä yksityiskohtien tarkastelun.

”Olen läpikulkumatalla ja haluaisin treenata vain yhden vuoron, jos sopii”, Caamir sanoi yllättyneenä siitä, että hänen äänensä kesti. Kynsityttö vain nyökkäsi ja löi 200 kruunua kasakoneeseen. Caamir maksoi käteisellä, ja tyttö ojensi hänelle muovikortin. ”Tuosta suoraan eteenpäin ja miesten pukuhuone on ensimmäinen ovi oikealla. Hauskaa treeniä!” Tyttö lateli sanat ilman innostuksen häivääkään eikä edes nostanut katsettaan. Se sopi Caamirille erinomaisesti. Hän otti kortin ja meni pukuhuoneeseen. Siellä hän tempaisi vessanoven auki, lukitsi sen takanaan ja lyyhistyi vessanpöntölle.

”*Fuck, fuck, fuck!*” Mitä hän nyt tekisi? Tarkkailivatko poliisit kaikkia kadun autoja? Luultavasti. Hänen olisi pakko jättää Audi tänne. Diili oli täysin pilalla, se oli vuoreнварmaa.

Nyt oli vain päästävä Malmöstä niin nopeasti ja huomaamattomasti kuin mahdollista. Mutta miten? Ja uskaltaisiko hän ottaa kassin mukaansa? Jos hänet pysäytettäisiin kadulla, hän olisi mennyttä miestä. Samalla hän tiesi mitä tapahtuisi, jos hän palaisi ilman pakettia ja rahoja. Hänen kehonsa arvet todistivat, kuinka vaarallista oli tehdä tämän kaliiberin toimeksiantajat tyytymättömiksi.

Äkkiä hän muisti tapaamisen koululla. Hän katsoi kelloa ja voihkaisi. Jo varttia vaille yksi. Carina oli tähdentänyt hänelle, että hänen olisi oltava kuviluokassa viimeistään puoli kuudelta tänä iltana. Hän kuuli korvissaan rehtorin honottavan äänen.

”Kun paikallislehden edustaja saapuu, näytämme kaikkein parhaimman puolemme. Vasta remontoidun kuvataiteen luokan ja hyvin integroituneen henkilökunnan. Muista ajaa partasi ja silitää paitasi. Ja tule ajoissa, jos haluat jatkaa täällä.”

LUKU 2

CARINA HANSSON TARKASTELEI työhuonettaan. Luettuaan brittiläisestä johtajille tarkoitettusta lehdestä jutun siitä, millaisia signaaleja työhuoneen sisustus ja järjestys lähettävät, hän oli päättänyt panna kaiken uusiksi.

Ruotsalaisessa kunnallisessa koulussa työskentely tarkoitti monia taloudellisia rajoitteita, mutta nyt huone oli ainakin valoisa ja hilityn vähäeleinen, eikä siellä näkynyt ensimmäistäkään kansiota tai mappia. Pitkää seinustaa koristi kaksi lupaavan paikallisen taiteilijan maalaamaa abstraktia vesivärimaalausta. Se oli parasta, mitä kunnan taideosasto oli kyennyt toimittamaan. Lyhyellä seinällä kunnia-paikalla roikkui ainoastaan Bruno Liljeforsin öljyvärimaalaus. Sen Carina oli itse asiassa tuonut kotoaan. Se oli Staffanin isoäidin perintöä. Taulu ei ollut lainkaan hänen makuunsa mutta täytti tehtävänsä.

Hän oli tyytyväinen huoneen antamaan vaikutelmaan. Vain valkoista ja koivua. Klassisen tyylikästä. Ammattimaista. Tärkeää tällaisena päivänä, kun he saisivat vieraikseen paikallisen lehdistön edustajan ja yhden Torslandan merkittävimmistä poliitikoista. Tosin eri aikaan, luoja kiitos, hän ajatteli. Kunnanvaltuuston jäsen Arne Pihl ei löytäisi koulusta mitään hyvää sanottavaa tällä hetkellä. Sen Carina jo tiesi.

Tausta ei ollut aivan yksinkertainen. Pihlin poika Arvid hylättäisiin kuvataiteessa tällä lukukaudella, sillä hän oli kirjoittanut seinään "FUCK YOU" ja töhertänyt tussilla miehen sukupuolielimet kahden luokkatoverinsa piirustuksiin. Molemmat olivat tyttöjä

ja tunsivat tulleensa loukatuiksi. Ymmärrettävästi. Tyttöjen vanhemmat olivat tuohtuneita, mutta onneksi he olivat tavallisia pulhaisia. Mutta tietenkään tällaista ei saisi tapahtua. Hänen koulussaan varjeltiin jokaisen oppilaan loukkaamattomuutta, eikä täällä missään nimessä saanut ilmetä minkäänlaista ”me too” -versiota.

Valitettavasti kuvataiteen opettaja Harry Ljungblad ei ollut käsitellyt tapausta ohjeiden mukaan. Kaukana siitä. Hän oli heittänyt Arvidin pää edellä ulos luokasta, minkä seurauksena tämä kolautti seinään otsansa, johon nousi kuhmu. Todistukseen tullut varoitus oli joka tapauksessa liikaa poliitikkosälle. Nyt Arne Pihl oli todella tuohtunut. Tai tuohtumus oli ehkä liian lievä sana päättellen hänen vuolassanaisista sähköpostiviesteistään, joihin hän oli punonut peiteltyjä uhkauksia Carinan uramahdollisuuksista.

Carina kuitenkin tiesi, että Arne Pihlin kädet olivat yhtä sidottu kuin hänenkin. Poliitikot ja rehtorit eivät voineet mennä kovinkaan pitkälle tulematta julkisesti hirtetyiksi. Carina oli aina ollut tarkka siitä, että pysyi hyvissä väleissä vanhempien kanssa. Ja oli erittäin viisasta pitää hyvät välit Arne Pihlin kaltaisiin vaikutusvaltaisiin henkilöihin.

Hän huokaisi syvään ja saattoi vain rukoilla, että Harry tajuaisi tilanteen kiperyyden ja käyttäytyisi kunnolla. Hän oli ohjeistanut Harrya huolellisesti, mutta tämä oli ehdottomasti hänen uppinkaisiin opettajansa. Tietyllä tavalla häntä ilahdutti ajatus, että Harry jäisi pian eläkkeelle.

Joka tapauksessa henkilökohtainen tapaaminen oli väistämätön, mutta valitettavasti kalenterissa oli tilaa vain iltapäivällä, jolloin hän oikeastaan halusi valmistautua esittelemään vasta remontoitua kuvataiteen luokkaa paikallislehden edustajalle. Carina toivoi, että asia hoituisi nopeasti.

Tavoitteena oli tähdentää röyhkeälle Arvid-pojalle, että hän oli tehnyt väärin, mutta samalla pelastaa hänen todistuksensa. Oli

päivänselvää, ettei hänen isänsä ikinä hyväksyisi, että hänen ve-sansa hylättäisiin ”vain siitä syystä, että oli tehnyt kepposen”.

Carina katsoi kelloa: kaksi minuuttia aikaa. Hän oikaisi puuvil-latakkinsa käännettä, harjasi pois näkymättömän hilseen ja ko-hensi hillityn vaaleanpunaista huulipunaansa. Sitten hän lähetti Harrylle tekstiviestin.

Missä olet? Tapaaminen alkaa kohta.

Oveen koputettiin lujaa, ja ennen kuin Carina ehti sanoa mitään, Arne Pihl patsasteli sisään poika kannoillaan. Carina huomasi, et-tei Arvid näyttänyt häpeävän rahtuakaan. Hän hymyili voiton-varmasti kuin poika, joka on aina tottunut saamaan haluamansa. Arne Pihl tarttui Carinan ojennettuun käteen ja puristi sitä tar-peettoman lujaa. Carina ei osoittanut eleelläkään, että tuntui kuin hänen sormensa murskaantuisivat. Hän vain toivotti Pihlin hy-myillen tervetulleeksi ja osoitti vierastuolia, joka oli kymmenisen senttiä hänen omaa tuoliaan matalampi.

”Kuvataiteen opettaja on tulossa myös...”, Carina sanoi ja toivoi todella, että niin tapahtuisi. Hetken päästä tämä astuikin sisään. Harrynkaan ilme ei ollut erityisen nöyrä, kun hän tervehti huoneen vieraita. Sen sijaan hän mittaili heitä päästä varpaisiin syvään po-rautuvalla katseellaan. Carina oivalsi, että tapaaminen panisi hänen diplomaatin kykynsä koetukselle.

Keskusteltuaan puoli tuntia he eivät päässeet asiassa enää pidem-mälle. Harry oli ymmärtänyt valitella mustelmaa Arvidin otsas-sa, ja tietynlaisten lehmänkauppojen jälkeen he pääsivät yhteis-ymmärrykseen siitä, että jos poika pesisi töherryksen seinältä ja pyytäisi tytöiltä anteeksi, hän voisi osallistua loppulukuvuoden kuvataiteen tunneille. Siinä tapauksessa Harry saattaisi myös hy-väksyä hänen kurssisuorituksensa.

Viimein Carina sai tapaamisen päätökseen. Hänen poskiaan kuumotti ja hänen kainalonsa olivat märät. Harry oli käyttäytynyt yllättävän maltillisesti, ja vaikutti siltä, että Arne Pihl halusi olla hyvä esikuva pojalleen. Hän ei ollut esittänyt ensimmäistään uhkausta. Isä ja poika olivat juuri purjehtineet ovesta ulos ja Carina oli huokaisemassa helpotuksesta, kun Arne Pihl palasi yllättäen huoneeseen.

”Pidä mielessä, että tarkoitin jokaista sanaa sähköpostiviestissäni.” Hän tuijotti Carinaa kiinteästi. ”Jos poikani hylätään, te tullette katumaan sitä. Kumpikin.” Carina hämmentyi niin, että kykeni vain nyökkäämään sanomatta sanaakaan. Pihl paiskasi oven kiinni perässään. Carina kuuli, kuinka hänen askelensa loittonivat käytävällä.

Carina vajosi jalat vapisten ergonomiselle tuolilleen. Ikkunan takana koulunpiha oli autio ja hiljainen. Oppilaat olivat joko luokissa tai välitunnilla sisällä pelaamassa kännyköillään, vaikei se ollut sallittua. Koulun terveysohjelmasta ei näkynyt merkkiäkään, ja tuttu lohduttomuuden tunne pyyhkäisi hänen ylitseen. Rehtorina oleminen ei totisesti ollut mitään ruusuilla tanssimista. Hän oli tuntenut sen nahoissaan jo monen vuoden ajan ja etsinyt erilaisia keinoja paineen helpottamiseksi. Hän ei halunnut olla yksi niistä sääliästä, loppuun palaneista naisista, jotka eivät kestäneet johtajan pestin koettelemuksia.

Carina kuuli Harryn nousevan tuoliltaan ja oletti, että tämä poistuisi huoneesta sen kummemmista puheista, kun hän tunsi yllättäen, kuinka tämän kädet tarttuivat häntä lujasti kaulasta. Carina ehti vain huudahtaa yllättyneenä, kun Harry löysäsi otetaan hänen kaulastaan ja pyöräytti Carinan tuolia puoli kierrosta niin, että hän joutui tuijottamaan miehen jalkoväliä. Se pullisteli tummansinisten farkkujen alla. Harry painoi alapäätänsä Carinan kasvoja vasten niin, että tämän oli vaikea hengittää. Sanaakaan

sanomatta Harry tempaisi Carinan tuolista ja painoi tämän rajusti seinää vasten. Messinkinen kynäteline putosi kolisten lattialle. Harryn vaaleansiniset silmät nauliutuivat hänen silmiinsä. "Olit hiton hyvä äsken. Niin ammattimainen ja viileä. Mutta nyt minun täytyy kyllä näyttää hienolle rehtorirouvalle hänen paikkansa...", Harry kähisi.

Carina yritti vastustella, mutta Harry painoi päättäväisesti kätensä hänen suunsa peitoksi. Toisella kädellään Harry nosti Carinan hameen ylös niin, että sen kangas repeytyi risahtaen.

"Ei ääntäkään, ymmärrätkö?" Harry huohotti hänen korvaansa. Carina nyökkäsi vastaukseksi. Harryn käsi vaelsi Carinan suulta tämän toiselle rinnalle, jota hän puristi niin lujaa, että Carina voihkaisi.

"Turpa tukkoon, pikku huora", Harry sihahti ja työnsi vaativasti kielensä Carinan korvaan. Sieltä kieli laskeutui poskelle, kaulalle ja sitten syvälle Carinan suuhun.

Carina ehti huomata, ettei ovi ollut lukossa ja että koulunpihalta heidät näkisi selvästi. Mutta ulkona oli yhä autiota, ja hän muisti, että punainen "ei saa häiritä" -valo paloi hänen ovellaan. Hän yritti vastustella ja työntää Harryn kimpustaan, mutta tämän kiihko vain yltyi. Harry huohotti äänekkäämmin, tarttui Carinan olkapäihin ja käänsi hänet niin, että kasvot ja rinta painautuivat seinää vasten. Harryn sormet pureutuivat Carinan hartioihin niin lujaa, että tämän teki mieli huutaa tuskasta, mutta hän kykeni hillitsemään itsensä. Harry veti Carinan pikkuhousut alas reisille, ja tämä sulki silmänsä, kun Harry työntyä häneen.

LUKU 3

JENNIFER SUNDIN PYSÄKÖI tapansa mukaan vanhan V70:nsä lasinkierrätyspisteen valkovihreiden, kupolinmuotoisten säiliöiden varjoon Hästevikin Batterivägenillä. Hän liukui penkillä alaspäin, avasi *Göteborgs-Postenin* vanhan numeron ja nosti sen kasvojen sa peitoksi. Puhelimen numerot loistivat valkoisina, 17.51. Aivan kohta hänen pitäisi saapua tänne.

Vihainen ulvahdus sai hänet vilkaisemaan kadulle, jossa nuori äiti kielsi poikaansa hyppimästä valtavankokoisessa lätäkössä ja yritti samalla suojella vaaleata takkiaa roiskeilta. Lopulta hän tarttui poikaa käsivarresta ja raahasi tämän pois lätäköstä. Jennifer vastusti kiusausta avata ikkuna ja huutaa tuolle äidille, että rauhoittuisi hieman ja antaisi pikkukaverin läiskytellä mielin määrin, kunnes väsähtäisi. Hänen mieleensä nousi muistikuva Williamista, kuinka tämä nauruun tikahtumaisillaan heitteli kiviä vesilätäköihin. Poika olisi voinut jatkaa loputtomiin. Etenkin, jos sai istua lastenrattaissa ja heitellä kiviä samalla kun Jennifer varusti hänet uusilla ammuksilla. Jennifer hymyili. Kunpa ajassa voisi palata taaksepäin. Silloin hän nauttisi joka ikisestä sekunnista. Hän oli ollut stressaantunut äiti, joka oli pitänyt kaikkea itsestäänselvyytenä. Lapsiaan, miestään, tervettä kehoaan, 60-luvun eterniittitaloaan ja villiintynyttä puutarhaa, jonka kesyttämiseksi hän oli punonut tuhansia juonia siinä koskaan onnistumatta. Viidentoista vuoden ajan hänen olemassaolonsa kiintopiste oli ollut muutaman sadan metrin päässä täältä. Niin lähellä, mutta niin loputtoman kaukana.

Röd Express -bussi kääntyi pysäkille, ja ulos astui viisi tyttöä, joilla jokaisella oli takissaan tekoturkiksella reunustettu huppu.

Jenniferin sydän alkoi lyödä nopeammin, kun hän huomasi Alician. Tämän poninhäntä keikkui samaan tahtiin askelten kanssa. Alicia ja hänen kaverinsa juttelivat ja nauroivat. Jennifer katseli lehden reunan yli ja nieli katkeran pettymyksensä siitä, että joutui tällä tavoin tiirailemaan omaa lastaan. Hän halusi ottaa tästä hetkestä kaiken irti. Nauttia ihanasta ihmisestä, joka kulki hänen ohitseensa muutaman lyhyen sekunnin ajan. Hän oli luvannut itselleen, ettei ottaisi vielä yhteyttä. Oli asioita, joita hänen tuli järjestää ennen kuin yrittäisi voittaa tyttärensä takaisin. Kuten oma asunto ja rahaa ruokaan ja laskuihin, hän ajatteli ja seurasi tyttöporukkaa katseellaan.

Jalkakäytävä kävi kapeammaksi, ja he kävelivät käsikoukkua kaksi rinnakkain. Alicia kulki yksin joukon perällä. Hän jäi yhä enemmän jälkeen kavereistaan ja tuijotti kiinteästi maahan. Hän näytti niin pieneltä ja haavoittuvalta, että Jennifer halusi rynnätä sulkemaan hänet syliinsä. Silittää tytön hiuksia ja kertoa, että kaikki järjestyisi. Mutta hän pysyi paikallaan ja hänen vatsaansa kouristi, kun hän näki yksitoistavuotiaan tyttärensä katoavan marraskuun pimeyteen. Kotiin Sebastianin ja tämän uuden naisystävän luokse. Miten se hemmetin Gabriella osaisi lohduttaa Aliciaa? Miten joku vieras voisi edes ymmärtää, että hänen tyttärensä kaipasi lohdutusta?

Jennifer löi ohjauspyörää nyrkeillään. Aina istuessaan täällä tarkkailemassa kaukaa tytärtään hänessä vahvistui tunne, että hän tekisi mitä tahansa saadakseen tämän takaisin. Mitä tahansa. Sitten hän käynnisti auton ja ajoi valtatie 155:lle. Oli aika keskittyä työhön.

Jennifer kääntyi Torshammarin koulun pysäköintialueelle vartitunnin myöhässä. Hän pysäköi auton ruutuun vinosti muttei

jaksanut tehdä asialle mitään. Kenellekään ei tulisi mieleenkään lähteä tässä paskasäässä vasta remontoituun kuvataideluokkaan koulun päättymisen jälkeen. Hän otti avaimen virtalukosta ja hengitti syvään, kuten oli oppinut kivunhallintakurssilla. Hän pystyi miltei kuulemaan mindfulness-ohjaajan pehmeän äänen, jota muut pitivät rauhoittavana mutta joka sai hänet hulluuden partaalle:

”Hengittäkää syvään ja seuratkaa mielessänne, miten ilma kulkee vatsaan ja sitten suusta ulos. Syvähengitys laukaisee jännityksiä. Sekä fyysisiä että henkisiä...”

Jennifer suoristautui ja yritti loihkia kasvoilleen miellyttävän toimittajahymyn, mutta jokin pani vastaan. Oli vaikea tuntea aitoa iloa siitä, että paikallinen roskalehti lähetti hänet toinen toistaan surkeammille juttukeikoille. Rouva Andersson oli hankkinut sikakalliin nojatuolin, kun hänen poikansa oli voittanut raaputusarvalla, ja tuoli kääntyi ja vääntyi kaikkiin mahdollisiin ja mahdottomiin kulmiin. Ulkokissa Mustis oli rökittänyt joukon lihavia katteja ja pissinyt itselleen reviirin joihinkin Låkebergetin rivitalojen keittiöihin. Rivitalojen perheet olivat todella tuohtuneita, mutta Mustiksen mahdollinen omistaja piti suunsa supussa. Kylä, superpaikallisuus oli uusi musta.

Ja nyt 35-vuotiaan koulun kuvataideluokka oli remontoitu, ja se oli sekä ergonominen että äänieristetty. Tämä oli juttu, jonka päätoimittaja olisi voinut suosiolla antaa kenelle työharjoittelijalle hyvänsä. Jennifer irvisti. Mutta asiat olivat nyt niin kuin ne olivat. Hän tarvitsi rahaa, ja *Torslandan Sanomien* päätoimittaja syyti hänelle nopeita älyvapaita töitä mielissään, kun ylipätevä ja seudun tunteva toimittaja viitsi vaivautua. Niin yksinkertaista se todella oli.

Hän kurottautui ottamaan kainalosauvan, joka oli liukunut lattialle matkustajanpuoleisen istuimen eteen, ja valmistautui

kohtaamaan syysmyrskyn. Tuulenpuuska tempaisi oven auki. ”Helvetti soikoon!”

Kaatosade piiskasi hänen kasvojaan. Ennen kuin hän paiskasi oven kiinni, hän kumartui auton sisään ja sanoi kuten aina: ”Tuulen pian takaisin!”

Pitkäkarvainen collie Goblin makoili tyynyllään auton perällä Volvon hyvänkokoisessa tavaratilassa, katsoi häntä eikä tehnyt elettäkään noustakseen. Jollain oudolla tavalla se ymmärsi aina hänen ajatuksensa, joten hänen sanansa olivat oikeastaan hyödytön rituaali.

Hän kopisteli päättäväisesti kaatosateessa koulurakennusta kohti ja yritti väistää suurimmat vesilätäköt.

Kainalosauva kolahteli koulunpihan kiiltävään asvalttiin. Kops. Kops. Kaps. Jennifer vihasi sitä ääntä. Hän vihasi kaikkea, mikä muistutti häntä raihnaisesta kehostaan.

Hän pysähtyi, katseli ympärilleen ja yritti muistaa, missä kuvataideluokka oli. Kaikki näytti niin erilaiselta. Koulunpiha näytti paljon pienemmältä kuin hänen kouluaikoinaan. Värikäs kiipeilyteline keskellä pihaa näytti upouudelta verkkoineen, köysineen ja kiipeilyseinineen. Koripallokori roikkui masentavasti kallellaan, ja Jennifer arveli, että joku tarmokas oppilas oli voittanut vedon tai ainakin noussut pari askelmaa arvoasteikossa hyppäämällä ylös ja roikkumalla korista.

Hän muisteli vastenmielisyydellä omia kuvataiteen tuntejaan. Hänellä oli tapana sulkeutua vessaan, jotta saisi ajan kulumaan tai välttyisi maalaamasta liian märkää vesiväriä tai piirtämistä tökeröä lyijykynäluonnosta. Tekniikasta riippumatta hänen aikaansaannoksensa olivat olleet viisivuotiaan tasoa. Hän oli aina yrittänyt pitää etäisyyttä kuviksen opettaja Harry Ljungbladiin tai Dirty Harryyn, joksi oppilaat Harrya kutsuivat, kun tämä ei kuullut. Harry oli sitä tyyppiä, joka tuli aavistuksen liian

lähelle näyttäessään jollekulle tytöistä, miten piirustusta voisi parantaa.

Pian Jennifer haastattelisi häntä. Oli käsittämätöntä, että Harry oli edelleen täällä kaikkien näiden vuosien jälkeen. Että koulun johto ei ollut käyttänyt tilaisuutta hyväkseen ja siivonnut häntä pois muun kauhtuneen irtaimiston mukana.

Muutamassa yläkerran ikkunassa talon toisessa päässä näkyi valoa. Hän muisteli, että kuvataideluokka oli siellä päin. Hän veti raskaan oven auki ja vilkaisi ympärilleen sisään astuessaan. Missään ei näkynyt ketään. Hän nousi hitaasti portaat toiseen kerrokseen. Kuvataideluokan ovi oli kiinni, joten hän koputti. Vastausta ei kuulunut, ja hän painoi ovenkahvan alas.

Voimakas haju, joka toi hänen mieleensä grillikinkun, iski häntä vasten kasvoja. Oliko hän erehdyksessä tullut kotitalousluokkaan? Kymmenkunta maalaustelinettä ja seinään kiinnitetyt hyllyt palleteineen, maaliputkiloineen ja paperirullineen todistivat, että hän oli tullut oikeaan paikkaan. Haju voimistui, kun hän astui peremmälle, ja häntä alkoi yököttää. Yhtäkkiä hänen mieleensä nousi muisto. Hän oli ollut kesätoivissa paikallislehdessä Smoolannissa, ja hänet oli lähetetty tekemään juttu poroksi palaneesta navetasta. Satakunta sikaa oli palanut kuoliaaksi. Haju oli ollut sama. Jenniferiä puistatti, kun hän muisti savuavat ruhot ja yhden emakon korvia raastavan kiljunnan.

Täällä kuvataideluokassa oli kuitenkin hiljaista. Haudanhiljaista. Jennifer ihmetteli, missä rehtori ja kuvataideopettaja olivat. Miksei täällä ollut ketään ottamassa häntä vastaan? Hän vaistosi, ettei kaikki ollut kohdallaan, ja katseli varovasti ympärilleen. Purkit ja laatikot olivat täynnä pensseleitä, kyniä ja liituja. Telineelle oli kiinnitetty pyykkipojilla vesivärimaalauksia kuivumaan. Katossa kiemurteli ultramoderni ilmastointijärjestelmä kuin hopeanväri- nen lihava käärme, jonka avoin kita oli valmiina nielemään kaiken

eteen tulevan. Ilmeisesti se ei ollut käynnissä silloin, kun sitä olisi eniten tarvittu.

”Huhuu, onko täällä ketään?” Hiljaisuus alkoi käydä sietämättömäksi. Hän hengitti pari kertaa syvään ja astui peremmälle luokkaan. Hän löysi katkaisijan, joka sytytti valot katon loisteputkiin. Näky sai hänet jähmettymään. Peräseinällä kirkkaansinisen KERAMIKKATYÖPAJA-kyltin alla istui kaksi henkilöä. Kumpikin tuoleihinsa sidottuna.

Mitä oikein tapahtuu Göteborgin esikaupunkialueilla?

Kaksi ihmistä on murhattu julmasti Torshammarin koulun kuvataideluokassa. Paikalliselle sanomalehdelle työskentelevä freelance-toimittaja Jennifer Sundin sattuu astumaan suoraan rikospaikalle, josta löytyy myös laukullinen rahaa. Kiusaus, jota elämän kolhima Jennifer ei voi vastustaa.

Hän ei osaa aavistaakaan, minkälaiseen kujanjuoksuun hän rahakassin kanssa joutuu tai mitä murhien taustalta löytyy. Eivätkä murhat lopu tähän.

Vaikean leikkauksen jäljiltä Jennifer on kipulääkekoukussa. Kaiken lisäksi hänen miehensä on tavannut uuden naisen ja heittänyt Jenniferin ulos yhteisestä kodista. Samalla kun Jennifer taistelee saadakseen takaisin rakkaan tyttärensä, hän uppoaa yhä syvemmälle murhamysteeriin.

Sympaattisen epätäydellisestä Jenniferistä ja hänen Coblin-koirastaan löytyy särmää ja luovuutta kokonaisen kirjasarjan päähenkilöiksi.

KL 84.2
Kansi: Justine Florio /
Taittopalvelu Yliveto Oy
www.minervakustannus.fi

ISBN 978-952-375-631-1

